

Prygl — det er det, der knytter sig til det ny Ministerium.

Vi staa nu altsaa for Afslutningen, Afstemningen, og Tinget kan rimeligvis gaa til at holde Fastelavnsferie. Fastelavnen plejer jo at være en lystig Tid i vort Samfund. Der er særlig en Ting, som bruges meget ved Fastelavn, det er Ris. Jeg kunde have Lyst til ved denne Lejlighed at binde et lille Ris, og dette Ris kunde passende sammenbindes med denne reaktionære Anmærkning, som Ministeriet har faaet gennemført. Naar saa dette Ris er bundet, synes jeg, det passende kunde gives til alle de mange, hvis Ønsker og Krav ere blevne tilsidesatte paa denne Finanslov. Gennemgaa vi i Tanken de Forslag, der have været fremme om at hjælpe Smaafolk ved denne Finanslov, vil jeg for det første minde om de 28 Vaagekoner, som man nægtede 20 Øre pr. Nat (Munterhed) —, ja, det er morsomt for de Herrer, men ikke for de 28 Vaagekoner. Jeg vil minde om alle de Skovarbejdere, som man nægtede lumpne 20 Kr. for Slid paa deres Værktøj. Det er mange hundrede Familier, som kunde have faaet denne stakkels Hjælp af 20 Kr., men det vilde man ikke give dem. Jeg vil nævne alle de skadelidte Fiskere, til hvem vi havde foreslaaet en Understøttelse af 25,000 Kr. til at dække de Tab, de havde lidt paa deres Baade og Redskaber, men som ingen Ting fik. Jeg vil nævne de Husmands- og Arbejdersønner, som man nægtede en ringe Forhøjelse af de Beløb, som skulde gaa til Oplæring af disse Folk i økonomisk Havebrug. Jeg vil nævne de syge paa Boserup Brystsygesanatorium, som man nægtede den Hjælp og Støtte, der gives til brystsyge over det hele Land. Til alle disse vil jeg give det Ris, som er ombundet med den reaktionære Anmærkning, og jeg vil bede dem alle piske dygtig løs dermed paa Regeringen og dens Tilhængere.

Zahle: Jeg skal ikke give efter for den Fristelse, der kan være til at give den ærede Ordfører Svar paa den ret vidtløftige Udvikling, han fremkom med, og hvori han mærkelig nok rippede op i alle de Spørgsmaal, som ere blevne drøftede her i de sidste Dage som Hovedspørgsmaal. Jeg skal, som sagt, paa det nuværende Tidspunkt ikke komme ind derpaa, men udtrykke mig ganske kort. Den ærede Ordfører udtalte, at Venstrereformpartiets Forhold til Saltholmaffæren havde vist, at Partiet stod meget ømfindtligt overfor Spørgs-

maalet om Københavns Befæstning. Det er et underligt valent Udtryk, man pludselig anvender, dette, at Venstre er ømfindtlig overfor Københavns Befæstning; kunne vi ikke længere sige, at Venstre er en Modstander af Københavns Befæstning (Ordføreren [J. Jensen, Aalborg Amts 1ste Valgkreds]; Jo!) Naa, kunne vi det, saa havde det været rart, om det ærede Medlem som Ordfører for Venstrereformpartiet havde sagt det. Jeg kan imidlertid ikke se denne Ømfindtlighed hos Flertallet, naar det i Eftermiddag har stemt for en Anmærkning, som muliggør, at der kan overføres et Beløb fra nogle Konti til Anvendelse ude i Fæstningen. Den nuværende Krigsminister har ikke afgivet nogen fyldestgørende Erklæring i den Henseende, og de Herrer have ingen Garanti for, at den Mand, som muligt skal komme til at efterfølge ham indenfor det Tidsrum af 3 Aar, for hvilket Anmærkningen gives, ikke vil overføre et Beløb til Befæstningen. Saa hvis Venstrereformpartiets Ømfindtlighed havde været meget stor overfor Københavns Befæstning, var det ikke gaaet til en saadan Anmærkning. Dertil kommer Spørgsmaalet om Kanonerne. Det var en gammel Beslutning, som Krigsminister Madsen var nødt til at respektere, at de gamle Feltkanoner ikke maatte anvendes, og navnlig ikke maatte føres ud i Københavns Befæstning. Men vi have ikke i Dag eller i Gaar kunnet faa nogen Erklæring, hverken fra den højtærede Krigsminister eller Ordføreren for Venstrereformpartiet om, hvorvidt denne Beslutning skulde opretholdes under den ny Tilstand eller ikke. Det synes derfor, som om Ømfindtligheden overfor Københavns Befæstning snarere er i Aftagende end i Tiltagende.

Den ærede Ordfører mindede om Programtalen. Den indeholdt 3 Ting: Den ene var Officerernes Lønninger, den anden, at vi skulde bevilge den Anmærkning, som Flertallet i Dag har givet sin Tilslutning til, og endelig den tredje, at vi ikke kunne forvente nogen Nedgang i de militære Udgifter, før en Gang Kødets er mulnet fra vore Ben, og vi længe have ligget 3 Alen under Jorden, nemlig naar Fredssagen har sejret i Europa. Det er et lidet lysteligt Militærprogram! Jeg skal nu ikke dvæle ved Anmærkningen. Den har jeg haft Lejlighed til saa sent som i Eftermiddag at udtale mig om. Jeg skal blot slutte med den Bemærkning, at Underskuddet paa det foreliggende Finanslovsforslag i og for sig ikke er af en saadan Natur, at det kan